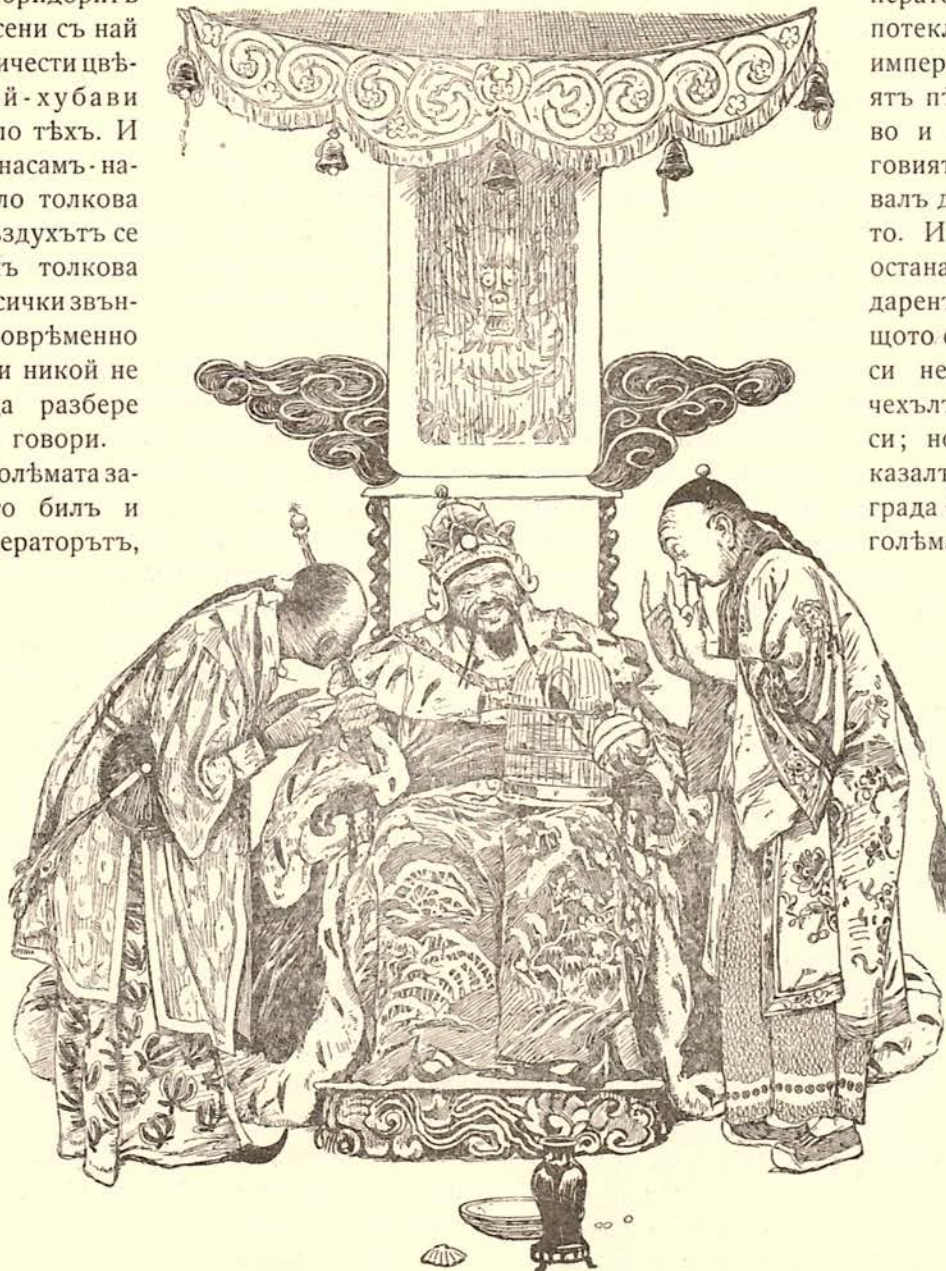

това, щомъ императорътъ желае, азъ ще дойда на драго сърдце.

Въ палата били направени извънредни приготовления. Порцелановитѣ стѣни и полове лъснали отъ силния блѣсъкъ на сто хиляди златни лампи; коридоритѣ били украсени съ най-пѣстри и кичести цвѣта, съ най-хубави звънчета по тѣхъ. И тичането насамъ-нататъкъ било толкова голѣмо, въздухътъ се раздвижилъ толкова много, че всички звънчета едновременно дрънчели и никой не можелъ да разбере кой какво говори.

Срѣдъ голѣмата зала, кждѣто билъ и самъ императорътъ,

Всички били облѣчени въ чисти нови дрехи, и всички очи били устремени къмъ малката сива птичка, на която тѣй благосклонно кималъ съ глава императорътъ. — А славеятъ запѣлъ тѣй сладко, че сълзи се подали на очитѣ на императора. Да, сълзи потекли по бузитѣ на императора, и славеятъ пѣлъ сѣ по-хубаво и по-хубаво. Неговиятъ гласъ пронизвалъ дори до сърдцето. И императорътъ останалъ тѣй благодаренъ, че пожелалъ щото славеятъ да носи неговия златенъ чехълъ около шията си; но славеятъ отказалъ: неговата награда била вече доста голѣма.

поставили една златна клетка за славея. Цѣлиятъ дворъ билъ тамъ, и малката слугинка — готвачка, и тя добила разрѣшение да гледа прѣзъ цѣпката на вратата, защото сега вече и дали титлата *императорска готвачка*.

„Азъ видѣхъ“ сълзи на очитѣ на императора, рекълъ той, а това е за мене най-голѣмото съкровище. Сълзитѣ на единъ императоръ иматъ особна стойностъ. Богъ знае, че азъ съмъ щедро възнаграденъ“.